

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Saa skal da mammon vige,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Saa skal da mammon vige,", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del.* - 1951, 1951-56, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid109096/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

16. Standen i sig selv er god;
Men det kommer an paa maaden,
Kierlighed til GUD og naaden
Er den rette ægte-rod,
Himmel-sindede personer
Favne GUD i høn og troe,
Det betyder arens kroner
Og en evig samlings roe.

4. Om Guds Forsyn og Regiering.

Nr. 80.

Mel. Jeg vil din Pris udsjunge.
Eller: Guds Godhed vilde vi prise.

Sa skal da mammon vige,
Og verdens trældoms stand,
Vor JESU naades rige
Det aldrig lide kand,
Hvad skal afguderie,
Paa verdens sand at bygge,
I JESU Kirkes skygge,
Ney naaden gør os frie.

2. Lad spørge den, som ikke
GUDs söde naande seer:
Hvad skal jeg øde drække,
Hvo vil mig klæde meer?

Nr. 89. *KaJ-t. 2, 4: hve[hven] Eu.*

16, 4: *ægte-rod*] rod til regestanden. — 16, 8: *en evig samlings roe*] glædet ved evigt nu samles.

Nr. 80 Original. — 1,1-2, genklang af Kungen. «Sas skal dog satans rige aldeles kastes om». — 1,1: *mammon*] aramsk ord: goðs, rigdom (sat som noget ondt), Mt. 6, 24. — 1, 8: *paa verdens sand at bygge!*] er apposition til *afguderie*; med *verdens sand* menes sels og guld o.lign.; jfr. Mt. 7, 26. — 1, 8: *naaden gør os frie!* nemlig fra verdslig bundethed og bekymring (verdens trældoms stand, l. 2), som det forklares i v. 9-10.

15*

Vil hedninger da gaae
Med verden sig at qvele,
Saa maue oplyste siele
Dog bedre det forstaae,

3. O hvilken skam, at løbe
Fra GUD, som dyre lod
Os helved-slaver kisbe
Med JESU eget blood,
Og give sig hen i 159
Den haarde verdens plague,
At ofre sine dage
Til evigt slaverie.

4. Vil man ey andet have
End verden til sin skal,
Saa er man jo en slave,
I trældom dag og nat,
Før man kand noget faae,
Og er der lidet vunden,
Mod frygt er sielen bunden,
At det igien skal gaae.

5. Det verste er, at slige
(Det mas jeg sigte bart)
I syde himmelerige
Har ingen del og part,
De gaae den brede vey,
Og vil i himlen havne,
Naar de skal verden savne,
Men JESUS siger ney.

3, 8: *evigt* | *evig* Ba. 4, 5: *før* | *før* Jb. 7:

2, 5: *hedninger* | *mammonsdyrkere*. — 2, 6: *qvele* | *plage*. — 3, 2-3: 1. Kor. 6, 20; 7, 23. — 4, 5: *før* | *indtil*. — 4, 6-8: Meningen er: har man indvundet lidt, så er sjælen bunden af frygt for, at det igen skal gå tabt. — 5, 2: *bart* | *rent ud*. — 5, 5: Mt. 7, 13. — 5, 6: *vil* | *ansker* st. — 5, 7: *naar* de skal verden savne; nemlig ved døden.

6. Ney! aldrig først du tænke,
Som JEsum har forladt,
At GUD dig der vil skenke
Den store himmel-skat.
Er verden dig saa skjøn,
Og himlen dig saa lidet,
Saa tag til takke siden
Med helvede til løn.

7. Saa prøv dig nu i grunden,
Om du ey verden har
I hierret, GUD i munden,
Og dermed sagen klar,
Som hykleren er van,
Paa mammon kun at haabe,
Paa GUD sig dog beraabe,
Det gaaer unueligt an.

8. Vil du det trolig mene,
Din GUD at tiene her,
Saa er hand, hand allene,
Dig over alting kler,
Men er dig verden stor
Og skjøn i dine tanker,
Saa har du mist dit anker,
Og seyler uden roer.

9. I ret oplyste sinde,
Som JEsum har udvalt,
Som kiende, søge, finde
I eders Jesu alt.
Forsmaer, som sjøv og sand,
Al verdens gods og evne,
Som ey er værd at nævne
Mod eders herre-stand.

160

6, 1: *først]* for 76, 8, 1: *vil]* vilft Ra.
6, 1: *først du]* har du lov til. — 6, 2: *som]* du, som. — 8, 1: *trolig]* oprigtig. —
9, 1: *siade]* sjæle. — 9, 6: *evne]* formue, rigdom.

10. Thi har I GUD til Fader,
Hand er at høje paa,
Saa glædes kun, og lader
Al verdens kummer gaae.
Hvad skal unyttig sorg,
Om næring tungt at spørge,
Saa længe GUD vil sørge,
Og være eders borg.

11. Er himlens slot vor eget,
GUD selv og hvad hand har,
Da er det meer end meget,
Da sagen er saa klar,
At kunde hvile paa,
Om og vort lives næring,
Saa kort en reyses tæring,
Er hos vor GUD at faae.

12. Kun frisk, I fromme hierter,
Og senker eder ned
Med alle eders smærter
I JEsu kierlighed!
Du GUDs udvaldte flok,
Straeb kun af alle kraeftter,
At følge JESUM efter,
Saa har og faaer du nok.

11, 5: *talte* talte JEsu. 11, 6: *livets* livets JEsu.

10, 8: SL 46, 8: — 11, 3-8: da er det meer end meget (o: et stift stykke) af kunde hvile paa, om vi hos Gud kan få, hvad vi i vort korte liv behover, tilmed, da sagen er saa klar, nemlig vort barneforhold til Gud.

Nr. 81.

*JESUS straffer den troende Siel, som begynder at lade sig
indtage af verdens bekymring.*

Ach min rose visner bort,
Bliver baade bleg og sort ;;
Ach mit blomster stod
Før som melk og blod,
Falmer nu fra top til rod.

161

2. Saac man før en HERRENS brud
See saa uformøjet ud? ;;

Slet bestilt at man
Ikke bedre kand
Skjønne paa sin ædle stand.

3. Est du blevet barn igien?
Har du glemt din siele-ven? ;;
Veedst du ey mit ord?
Veedst du hvad du troer?
Og hvad du i daaben soer?

Nr. 81. *Ealtz*. Overskrift: *indtage* [indtræde] *P-5*, 2. 1: *HERRENS* [herren] *Ealtz*, sandsynligvis en konstant trykfelt; *HERRENS* findes i "Tvende deylige Truste-Psalmer". Trykt i dette Aar, uden angivelse af bogtrykker, tryksted el. tryksær, men efter typografisk afdærende antagelse fra ca. 1740 (Kgl. Hbh. 4.222 okhr.). 3. 1: est du] estu *Ealtz*; 3. 3. 4: veedst du] veedst du] *Ealtz*; veedst da] *Jø-7*.

Nr. 81. Original. En katekismussalme. Lang mørke til overskriften. Jesus er den talende. V. 1-2 er en indledning, hvor han udtaler sin sorg (v. 1) og sin harme (v. 2) over den bekymrede sjæls tilbagegang. Derefter kommer katekismussalmet, v. 3-11: Herren siger her først, at sjælen ved sin bekymring er bliven som et barn, der har glemt sin børneheddom (v. 3), og gennemgår så de 5 hovedstykker i katekismen: tro (v. 4), tro (v. 5-7), Fader vor (v. 8), døb (v. 9), udover (v. 10); forstået med gennemgangen er at hvem stykke at udtræde et evangeliu, der ger at bekymring meningløs, og det hele sandes (v. 11) i et fremblick til himmels højhed. Endelig kommer slutningen, v. 12-13, hvor den sande grund til bekymrings afsløres og kravet rejnes om lærlingse fra verden og henviselse i tro til trobrevet. Salmen er udforligt hørseluet i L. J. Koch, Brorson-Studier, 1906, s. 73-87. — 1. 1: min rose! Ligesom den kristne kalder Jesus sin rose (nr. 10. 9-11; 29, 16, 9), således kalder frelseren her den troende sjæl for sin rose, jf. nr. 225, 4, 4 fig.: *JESUS* er det, som har valt *Mig*, et vildt og giftigt kund. Til sin egen rose ud. — 2. 1: Udtrykket *en herre* om Jesus er vel ikke utsætteligt (= en stormand el. synste), men højst naturligt, så læsemåden *HERRENS* betyder en fættere. — 2. 3: slet bestilt] dårlig: gjort, det ser ikke ud. — 3. 5: sin ølle stand] som en *HERRENS* brud. — 3. 1: barn igien] i dårlig betydning som den, der trænger til befriering om, hvad han burde vide besked med. — 3. 5: soer; hvad da i daaben soer] det ja, der svares ved såhåen opfattedes som en ed.